

κι' έπειτα με μιά υπεράνθρωπη προσπάθεια έκανε νά πνίξει τó σκυλί μου.

—Χουάν, τού φώναξα, “Αν θέλεις νά σώσης τή ζωή σου, έλα νά με λύσης. Τó σκυλί μου θά σ' άφήση ήσυχο, μόλις τó προστάξω...

—Ποτέ! ούρλιαζε ó ληστής. Τώρα θά δής πώς θά τού τινάξω τά μυαλά στον άέρα!...

—Μια στιγμή ήταν κρίσιμη. “Η στιγμή, Νέγκρο, άρπαξέ τον! “Αρπαξέ τον!... Ξαναφώναξα.

Τό σκυλί μου, μ' ένα πνιγμένο ούρλιασμα λύσσης, άρπαξε τόν Χουάν από τó λαιμό. Τό αίμα τού ληστού τού τύφλωνε τά μάτια. ‘Ο Χουάν μ' ένα μούγκρισμα θηρίου θρόντησε τ' ανάσκελα καταγής κι' άρχισε νά σπαράζει. Ξεφυχούσε...

‘Ο Νέγκρο τόν παράτησε τότε και γύρισε κοντά μου. Τó μαύρο τρίχωμά του ήταν κατακόκκινο απ' τó αίμα. Τί θά γινόταν τώρα; Θ' άπόμεινα έτσι δεμένος και θά πέθαινα τής πείνας; Μιά εσφαμική ιδέα μ' έκανε ν' ανατριχιάσω από τή χαρά μου. Κυττάξα τó σκυλί μου στα έξυθνα μάτια του και τó φώναξα:

—“Εμπρός, Νέγκρο, γύρισε στη «χαθιέντα»! Σή «χαθιέντα»!...

Τό σκυλί μου στάθηκε μιά στιγμή, τέντωσε τ' αυτιά του κι' έπειτα μ' ένα εσφαμικό πήδημα, χόθηκε πίσω από τίς θυρομηνίες...

Τό άπόνευμα τής ίδιας μέρας οί δικόι μου θροισκόντουσαν στό φέσφωτο και μ' ελευθερώναν από τά δεσμά μου. “Όταν αντίκρουσαν καταματωμένο τó σκυλί μου, κατάλασαν ότι κινδύνευα και διάστηκαν νά τ' άκολουθήσουν άρματωμένοι ως τά ζόνια...

“Όσο τώρα γιά τόν Χοζέ Ουρμάνια δέν είχε πέσει στέ καστέρι πού τού είχαν στήσει οί χωροφύλακες. Είχε προστάσει νά ξεγλωστρήσει με τή συμμέρτα του και νά πεοάση πιά σύννοσα τού Μεξικού “Αν ó Νέγκρο λοιπόν δέν μ' έσωνε, θά πέθαινα από τή πείνα, δίπλα στέ καταματωμένο πτώμα τού Χουάν...

Κι' ó Δόν Άντόνιο, κυττάζοντας στοργικά τó σκυλί του, χαμονέλασε ευχαριστημένος σάν άνθρωπος πού κατάφερε νά βρῃ στή ζωή του ένα πιστό κι' άφοσιωμένο σύντροφο.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΙ ΑΝΤΙΣΑΙΕΠΗΡΙΣΤΑΙ

“Αν σάς κρίνουν καμμιά φορά αστήριχ, κι' αν σάς θρίσουν άκόμη, δέν πρέπει νά τó πάρετε κατάκαρδα, γιατί...τά ίδια έχουν πάθει κι' οί μεγαλύτεροιστεροι άνθρωποι τού κόσμου!

‘Ο Σαίξπηρ, π.χ., ó ασούγκριτος Σαίξπηρ, ó μέγας Σαίξπηρ, έχει άκούσει τά έξ άμάξης από πολλούς συμπατριώτες του και ξένους, χωρίς εν τούτοις νά υποστή καμμιά μείωσι τó υπέροχο έργο του. Σήμερα όλοι μας θά μπορούσαμε νά φωνάξουμε μαζί με τόν Ουγκώ:

«Στά μεγαλοφυγήματα τού Σαίξπηρ θαυμάζω τó κάθε τι, σάν ένα κτήνος!»

Πραγματικά δέ, ó συγγραφέας τών «Αθλίων», ύπήρξε ó πιο ένθουσιώδης ύμνητής τού μεγάλου Άγγλου τραγικού.

‘Ο Λαμαρτίνος όμως είχε έντελώς αντίθετη γνώμη γιά τόν συγγραφέα τού «Μάκβεθ» απ' τόν σύγχρονό του Ουγκώ. ‘Ο Τούλιος Κλαρείτ άναφέρει ότι ó Λαμαρτίνος είπε μια μέρα στήν γυναίκα του:

—Δέν άγαπώ τούς συγγραφείς εκείνους, πού δοξαστήκανε, έξαπατήσαντες τó κοινόν. ‘Ο Σαίξπηρ είναι μιά άνηχητή μεγαλοφύτα! Γιά μένα είναι ένας ήλίθιος!

—“Ενας ήλίθιος! φώναζε κατάπληκτη ή σύζυγος τού Λαμαρτίνου.

—Ναί! ‘Ενας κοινός σαλιμπάγκος, πού κάνει θαύματα γιά τά μικρά παιδιά και γιά τούς χαζούς. Βροντοφωνώ τή γνώμη μου αυτή και θά τή γράψω στέν«Αιδών»! τής φώναξε ó Λαμαρτίνος πεισιματωμένος.

“Η γυναίκα τού Λαμαρτίνου ήταν Άγγλίδα και μόλις άκουσε τά λόγια αυτά τού συζύγου της, ξέσπασε σέ λυγμούς... Τά δάκρυα της φαίνεται πώς ήταν ή αίτια πού έμπόδισε τόν Λαμαρτίνου νά δημοσιέψη τήν γνώμη του γιά τó μεγαλόφυη Βρετανό, κι' έτσι ν' άποφύγη τó ρεζιλίκι πού έπαθε άργότερα ó Τολστώι, ó όποιος τóλμησε ν' άρνηθή τήν αξία τού Σαίξπηρικού έργου.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κρατάτε τίς σαρκαστές. Τό πάθημα τού κόμητος ντέ λά Βαλλέ. Τι κάνει μιά όμελέττα. Πῶρ έξ ουρανού! ‘Ο γάμος τού Σαρράγι και τó καυστικό άστεισε τού Κλεμανσώ. Γιατί φασάει δυνατός άγέρας στήν πλατεία Γκέσι. Μια χαριστωμένη ιστορία. ‘Ο Σάιμον κι' ή μητέρα του, κλπ. κλπ.

‘Ο Ζάκ ντέ λά Βαλλέ, κόμης τού Μπαρρώ, σύμβουλος στό Παρλαμεντό τών Παρισίων, έπήγε κάποτε σ' ένα ξενοδοχείο και παρήγγειλεν όμελέττα. “Ενας άθθάς πού τόν άκουσε, τού έκαμε δριμύτατες παρατηρήσεις, γιατί ήταν Τετάρτη, ήμέρα νηστείας δηλαδή.

—Γι' αυτό και γι' αυτό, έφοβήρσειεν ó άθθάς, ó Θεός θά ρίξη πῶρ έξ ουρανού κάποια μέρα!...

‘Ο κόμης όμως, μή δίνοντας προσοχή στίς κατάρες τού άθθά, βιέταξε τόν ξενοδόχο νά τού φτιάξη τήν όμελέττα. Μά κατά σύμπτωση, μόλις έσερβιρίσθη ή όμελέττα, άρχισαν άστραπαές και βροντές κ' ένας κεραυνός έπεσεν εκεί κοντά... “Όλοι οί παριστάμενοι ώχρίασαν. Μά ó κόμης όμως, μόλις έσερβιρίσθη ή όμελέττα, άρχισαν άστραπαές και βροντές κ' ένας κεραυνός έπεσεν εκεί κοντά... “Όλοι οί παριστάμενοι ώχρίασαν. Μά ó κόμης όμως, μόλις έσερβιρίσθη ή όμελέττα, άρχισαν άστραπαές και βροντές κ' ένας κεραυνός έπεσεν εκεί κοντά...

—Θεέ μου, πολλή φασαρία κάνεις γιά μιάν όμελέττα!...
Κ' έπέταξε τó πιάτο με τήν όμελέττα από τó παράθυρο.

“Όλοι θά θυμάστε βέβαια τó στρατηγό Σαρράγι, τόν άρχηγό τού Συμμαχικού στρατού στή Μακεδονία, κατά τόν παγκόσμιο πόλεμο. ‘Ο Σαρράγι καθημερινώς ζητούσαν ένισχύσεις από τή Γαλλική Κυβέρνησι γιά τήν άσφάλεια τού Μακεδονικού μετώπου.

Διαρκούντος δέ άκόμα τού πολέμου, παντρεύτηκε σέ ήλικία 65 έτών. “Όταν τώμαθεν αυτό ó Κλεμανσώ, πρωθυπουργός τότε, είπε στό ύπουργικό συμβούλιο, με τήν καυστικώτατη ειρωνεία του:

—Τώρα ó Σαρράγι θάχη δυό...μέτωπα νά εωλάξη, τού στρατού και τó δικό του!... Στήν ήλικία δέ πού είνε, κινδυνεύουν και τά δυό!...

Σέ μιά τριγωνική μικρή πλατεία τής Ρώμης, στήν πλατεία Γκέσι, όπου είνε και ή έδρα τού άρχηγού τού Τάγματος τών Ήσουλών, φασάει πάντοτε δυνατός άγέρας. Οί Ρωμαίοι διηγούναι αχετικά τó έξης άίμμητο:

Μιά μέρα, πρό πολλού καιρού, έπέρασαν από τήν πλατεία Γκέσι ó Διάβολος κι' ό Άγέρας πού έπήγαιναν παρά.

—Στάσου μιά στιγμή, είπε ό Διάβολος στέν Άγέρα, περίμενε νά πάω σ' αυτό έδώ τó σπίτι.

Και μήκη στέ σπύτι τού άρχηγού τών Ήσουλών “Από τότε δέν ξεναβώηκε, κι' ό Άγέρας, περιμένοντας τον ως τώρα, κόθει θόλτες στήν πλατεία Γκέσι, θυμωνένος, και φασά σνεπεψός και ξεφουσά!...

‘Ο ύπουργός τών Έξωτερικών τής Άγγλίας Τζών Σάιμον άγαπάει πάρα πολύ τή μητέρα του, πού είνε τώρα ογδόντα έτών. Τής είχεν υποσχεθή, φεύοντας γιά τή Γενεύη, γιά νά παραστή στή Διασκεψή τής Κοινωνίας τών Έθνών, πώς θά πεταγόταν νά τήν ιδή και νά τής φιλήσῃ τó χέρι τήν ήμέρα πού θά γιόρταζε τήν ογδοηκοστή επέτειο τής γεννήσεώς της. Πράγματι, τήν ήμέρα εκείνη έμπήκε σ' ένα αεροπλάνο από τή Γενεύη κ' έφτασε στό Λονδίνο. “Εκεί όμως ύποχρεώθηκε νά μείνη, γιατί έπρεπε νά έκφωνήσῃ στό ραδιόφωνο λόγο και νά πληροφορήσῃ τó κοινέ γιά τ' άποτελέσματα τής Διασκεψews.

Μή μπορώντας λοιπόν νά πάη νά ιδή τήν μητέρα του, κάτευγε στέ έξής τέχνασμα γιά νά τής ύποβάλη τά σέθη του. Πριν άρχισῃ τó λόγο του, είπε τά έξής στέ ραδιόφωνο:

—“Απευθύνουμαι πρός τούς νέους και πούς τούς ήλικιωμένους, άπευθύνουμαι πρός τó μικρά παιδάκι πού κοιμάται στήν κόουβρα του, καθώς και στή σεβαστή νοιά κυρία τών ογδόντα χρόνων πού μ' άκούει καθισμένη κοντά στέ τζάκι της και πού δέν έχω καιρού νά πάω νά τής φιλήσω τó χέρι!...

“Η μητέρα του, πού άκούε πράγματι στέ ραδιόφωνο, άνεγνώρισε τή φωνή τού γιου της κ' έμεινε ευχαριστημένη.

ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΜΑΣ

Σιάνδηπετε άπόφρασι και αν λάθει ή Κυβέρνησι διά τά λαχεία τών έφημερίδων και τών περιοδικών, οί κ. κ. άναγνώσται μας δέν πρέπει ν' άνησυχούν. Τά δώρα τού Μεγάλου Λαχείου «Μπουκέτου» — «Οικογενειας», τά αξίας ενος εκατομμυρίου, είνε εις ειδή και όχι εις χρέμα. Συνεπώς θά έπιτραπή νά δοθώσι. Και αν απαγορευθούν όμως τά χρηματικά δώρα, θά μετατρέψωμεν τά εις χρέμα δώρα τών Έξομομαδικών Λαχείων «Μπουκέτου» — «Οικογενειας» εις ειδή αναλόγου αξίας, κι' έτσι και πάλιν δέν έχετε νά χάσετε τίποτε άπολύτως.

Γιά νά λάβετε μέρος στέ Μεγάλο Λαχείο «Μπουκέτου» — «Οικογενειας» πρέπει ν' άποκόψετε 19 δελτία τού Λαχείου αυτέυ άπ' τó «Μπουκέτο» και 19 άπ' τήν «Οικογενειας»